

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1135/11
17.01.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Виде Петровић-Шкери и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужиоца Т.Л. из П, чији је пуномоћник А.Ј, адвокат из Н.С, против тужених Аутономне покрајине Војводине, Покрајински секретаријат за социјалну политику и демографију из Новог Сада, коју заступа Покрајински јавни правобранилац и Републике Србије - Министарство рада, запошљавања и социјалне политике, које заступа Републички јавни правобранилац - Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 5439/10 од 06.07.2011. године, у седници већа од 17.01.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Новом Саду Гж 5439/10 од 06.07.2011. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П 4922/2010 од 21.04.2010. године тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца Т.Л. из П. у односу на тужену Републику Србију, којим је тражена исплата разлике између припадајућег и исплаћеног дела примања по основу допунске личне инвалиднине за период од 01.03.2001. године до 31.03.2006. године, са припадајућом законском затезном каматом, и захтев за исплату трошкова поступка у износу од 17.000,00 динара.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4922/2010 од 21.04.2010. године ставом првим изреке одбијени су приговори месне и стварне ненадлежности првостепеног суда. Ставом другим изреке обустављен је поступак против тужене Аутономне покрајине Војводине - Покрајински секретаријат за социјалну политику и демографију из Новог Сада, због повлачења тужбе. Ставом трећим изреке тужбени захтев тужиоца је усвојен. Ставом четвртим изреке тужена Република Србија обавезана је да тужиоцу исплати разлику између

припадајућег и исплаћеног дела допунске личне инвалиднине за период од 01.03.2001. године до 31.03.2006. године, укупно 61.508,22 динара, све са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од 1-ог у наредном месецу за претходни месец. Ставом петим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 17.000,00 динара, а ставом шестим изреке тужилац је ослобођен обавезе плаћања судске таксе.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 5439/10 од 06.07.2011. године, делимично је усвојена жалба тужене и преиначена првостепена пресуда у односу на законску затезну камату, тако што је тужена обавезана да тужиоцу исплати законску затезну камату, на досуђене појединачне месечне износе из става четири изреке првостепене пресуде почев од 16-ог у месецу до исплате. У преосталом побијаном усвајајућем делу жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против другостепене пресуде, заступник тужене Републике Србије благовремено је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, и потребе уједначавања судске праксе, у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

Решењем РЗ. 82/11 од 13.10.2011. године Апелациони суд у Новом Саду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији у смислу члана 395. Закона о парничном поступку, јер нема места примени наведене законске одредбе с обзиром на вредност предмета спора од 61.508,22 динара.

По оцени Врховног касационог суда, иако ревизија у овој парници не би била дозвољена, по основу члана 394. Закона о парничном поступку, потребно је размотрити питања од општег интереса и уједначити судску праксу.

Врховни касациони суд је ревизију побијане пресуде на основу члана 395. Закона о

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 599. закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 55. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 111/09), и утврдио да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Општинске управе Општине Панчево од 15.03.2001. године, тужиоцу као инвалиду VII групе са 50% инвалидности признато је право на допунску личну инвалиднину, која му је у периоду од 01.03.2001. године до 31.03.2006. године исплаћивана у мањем износу од законом прописаних, за укупно 61.508,22 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови усвојили су тужбени захтев тужиоца и досудили му накнаду за цео тражени период, закључивши да приговор застарелости потраживања није основан, јер се не ради о повременим потраживањима, па се примењује члан 371. Закона о облигационим односима, који прописује општи рок застарелости од 10 година од доспелости сваког месечног примања, који није истекао, будући да је тужба у овом предмету поднета 25.09.2009. године.

По оцени Врховног касационог суда, ревизијом тужене основано се указује да је у нижестепеним пресудама погрешно примењено материјално право када је оцењено да је приговор тужене о застарелости потраживања тужиоца неоснован и да се примењује општи застарни рок из члана 371. Закона о облигационим односима.

Према члану 28. у вези члана 71. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“ бр. 24/98 и 29/98), који је важио у спорном периоду, накнада на име допунске личне инвалиднине одређује се у месечним износима и исплаћује по истеку месеца за који се исплата врши. Стога се ради о повременим потраживањима, која застаревају у року од три године од доспелости сваког појединачног давања, у смислу члана 372. став 1. у вези члана 379. став 2. Закона о облигационим односима. Потраживање накнаде штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и лице које је штету учинило, у смислу члана 376. став 1. истог закона. Будући да је тужба поднета 25.09.2009. године, сва потраживања која су доспела до 25.09.2006. године су застарела, из чега следи да је целокупно тужиочево потраживање застарело. Стога су обе нижестепене пресуде преиначене и тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован.

Будући да су нижестепене пресуде преиначене у односу на главни захтев, то је и захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова одбијен као неоснован. Тужена у ревизији није истакла захтев за накнаду трошкова поступка, па је одлука о трошковима поступка донета на основу чл. 149. и 161. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 407. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.